

Για την αναγκαία τομή στο εργατικό κίνημα για να αντιπαλέψει την ολοκληρωτική επίθεση κεφαλαίου-κυβέρνησης-ΕΕ μιλά στο ΠΡΙΝ ο Παναγιώτης Ξοπλίδης, γραμματέας του Σωματίου Βιβλίου-Χάρτου Θεσσαλονίκης και αγωνιστής της Πρωτοβουλίας Πρωτοβάθμιων Σωματείων. Μιλώντας για την ευρύτερη συσπείρωση που καταγράφεται στη συγκέντρωση της **Καμάρας**, τονίζει πως «χρειάζεται μια γραμμή κοινής δράσης από όλες τις μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος».

Συνέντευξη στον **Κυριάκο Νασόπουλο**

Ποια η σημασία των φετινών κινητοποιήσεων στη ΔΕΘ;

Οι φετινές κινητοποιήσεις στη ΔΕΘ θα χρωματιστούν από το θεμελιώδες ζήτημα του εργασιακού συνδικαλιστικού νόμου και της αντικυβερνητικής και αντί-ΕΕ παρέμβασης και πάλης ενάντια στο νέο γύρο επίθεσης. Δεν θα είναι μια εθιμοτυπική ή γενικώς και αορίστως κλασική κινητοποίηση, αλλά μια πρώτη μάχη, ένας πρώτος μαζικός σταθμός που θα έχει στο επίκεντρο τη μάχη ενάντια στις τομές στα εργασιακά. Πρόκειται για μια τομή και όχι απλά μια ρύθμιση, που επιδιώκει να προσαρμόσει το εργατικό «δίκαιο» στις αναγκαιότητες της εργασίας λάστιχο, της υπερεκμετάλλευσης και της ασυδοσίας των εργοδοτών. Με τη ναρκοθέτηση του δικαιώματος στην απεργία, επιχειρείται στρατηγικό πλήγμα και στο τελευταίο δικαίωμα: το δικαίωμα να αγωνίζεσαι.

Τι συγκεντρώσεις έχουν προγραμματιστεί για τις 10 Σεπτέμβρη;

Το ΕΚΘ και η ΕΔΟΘ καλούν στο Άγαλμα Βενιζέλου αλλά στο πλευρό τους θα έχουν κυρίως εργοδοτικά σωματεία, όπως αυτά του ΟΑΣΘ και της ΕΛΒΟ. Δυστυχώς ο εξευτελισμός τους πέρσι με το δημοψήφισμα, την Ελ Ντοράντο στη Χαλκιδική και φυσικά την απεργία-φάντασμα του ασφαλιστικού, δεν στάθηκε ικανός ώστε να πείσει και κάποια λιγοστά σωματεία και αριστερές δυνάμεις να μην συμμετέχουν σε αυτήν την συγκέντρωση. Το ΠΑΜΕ καλεί στην πλατεία Αριστοτέλους και παρά την αγωνιστική διάθεση των μελών του δεν μπορεί πλέον να κρυφτεί πίσω από την χρεωκοπημένη γραμμή του «όταν και εφόσον», που οδηγεί μόνο σε ήττες. Στην Καμάρα καλείται συγκέντρωση των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος.

Πώς και ποιοι οργανώνουν τη συγκέντρωση στην Καμάρα; Τι περιεχόμενο δίνουν;

Την συγκέντρωση στην Καμάρα καλούν φέτος η Συνέλευση Αγώνα Πρωτοβάθμιων Σωματείων μαζί με άλλες αγωνιστικές πρωτοβουλίες, όπως η attack, λαϊκές συνελεύσεις και κινήσεις από γειτονιές της πόλης. Ταυτόχρονα καλούν το Καραβάνι Αλληλεγγύης που ξεκίνησε μέσα από τον αγώνα των εργαζομένων της ΒΙΟ.ΜΕ., αλλά και οι Επιτροπές Αγώνα Χαλκιδικής και Θεσσαλονίκης ενάντια στην εξόρυξη της Ελ Ντοράντο. Έγινε μάλιστα κοινή συνέλευση συντονισμού όλων των αγωνιστικών δυνάμεων όπου συζητήθηκε με προωθητικό τρόπο η κοινή σύμπλευση, όχι μόνο για την ΔΕΘ αλλά και για την συνέχεια. Η απάντηση στον επικείμενο αυτό γύρο άγριας λεηλασίας του συνόλου της εργατικής τάξης αλλά και της γης και των δημόσιων αγαθών δεν μπορεί να είναι μια από τα ίδια. Κρατάμε το θετικό φορτίο του «παλιού», τα αποθέματα των προηγούμενων περιόδων του κινήματος, αλλά προσπαθούμε να τα μπολιάσουμε με το «νέο», νέες μορφές οργάνωσης και δράσης, μαζί με τον κόσμο της ανεργίας και της επισφάλειας. Η μάχη δεν μπορεί να δοθεί από τη σκοπιά της υπεράσπισης των «κεκτημένων» ή της εξαίρεσης των κλάδων από κάποια ακραία μέτρα, όπως θα επιχειρήσουν οι κυρίαρχες δυνάμεις στα συνδικάτα, η ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, κλπ. Θέλουμε να δράσουμε με λογική «εκτός-εντός και εναντίον» στις δομές του εκφυλισμένου αστικού συνδικαλισμού, με ανάπτυξη δράσης με αυτοτέλεια και άμεσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία, και όχι αποκλειστικά και κυρίως μέσα στον υπάρχοντα συνδικαλισμό, τις διαδικασίες-δομές και τον αναποτελεσματικό σχεδιασμό του.

Διαφαίνεται μια ευρύτερη συσπείρωση από άλλες φορές; Πού οφείλεται;

Είναι πλέον φανερό ότι χρειάζεται μια γραμμή κοινής δράσης από όλες τις μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Η αντιπαράθεση για τα εργασιακά χρειάζεται τη μέγιστη δύναμη και εύρος πυρός του κινήματος, για αυτό πρέπει να προβάλλουμε και την ανάγκη αγωνιστικού συντονισμού όλων των ταξικών δυνάμεων. Να ενώσουμε αγωνιστικά και πολιτικά δυνάμεις για μια πορεία και βήματα αναγεννητικής ταξικής ανασυγκρότησης μέσα στη μάχη αυτή.

Παρόλα αυτά, δεν έχει γίνει ρουτίνα η κινητοποίηση στη ΔΕΘ; Πώς θα αλλάξει αυτό;

Η διαδήλωση στη ΔΕΘ έχει ένα ιδιαίτερο ιστορικό βάρος για το εργατικό κίνημα της πόλης. Η απαγορευμένη πορεία των απεργών της ΕΑΣ το 1992, η διαδήλωση χιλιάδων εκπαιδευτικών το 1998 ενάντια στον νόμο Αρσένη την μέρα που η «ισχυρή Ελλάδα» πανηγύριζε την ανάληψη της Ολυμπιάδας, οι πρόσφατες μεγάλες αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις, έχουν χαραχτεί στη συλλογική μνήμη και δείχνουν το μονοπάτι για την ανασυγκρότηση του κινήματος. Άλλωστε, όλες αυτές οι διαδηλώσεις ήταν πρωτοβουλίες της ταξικής πτέρυγας, πάντα κόντρα στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία και σε εποχές επίσης δύσκολες.

Όσο επιτυχημένη και να είναι μια διαδήλωση, δεν είναι αρκετή. Ποια είναι η συνέχεια;

Η εμπειρία της προηγούμενης φάσης οδηγεί σε νέα καθήκοντα, που έχουν στον πυρήνα τους την αναγκαία στροφή στη δράση, τη λειτουργία, τις δομές του εργατικού κινήματος στις σημερινές συνθήκες. Η τελευταία μάχη για το ασφαλιστικό επισφράγισε το πέρασμα σε μια νέα φάση, όπου η ανάπτυξη αγώνων θα έχει πρόσθετες δυσκολίες. Πλέον δεν μπορούμε να λειτουργούμε περιμένοντας απλώς την επόμενη αγωνιστική έκρηξη, με όρους προκαθορισμένους από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία ή το ΠΑΜΕ. Δεν μπορεί η αντιπαράθεση με το αστικό μπλοκ εξουσίας να περιορίζεται τις ημέρες κατάθεσης των νομοσχεδίων. Δεν υποτιμούμε το παραμικρό αγωνιστικό σκίρτημα, την ελάχιστη διάθεση αγώνα, ίσα-ίσα τα αξιοποιούμε σε κατεύθυνση ευρύτερου κοινωνικού αναβρασμού που δεν θα επιτρέψει καν την κατάθεση του νομοσχεδίου. Από τον κλάδο του βιβλίου-χάρτου και του εμπορίου έχουμε παράδειγμα το αντάρτικο διαρκείας για την κυριακάτικη αργία, που δείχνει δρόμους ανυπακοής και αντίστασης για εκατοντάδες χιλιάδες εμποροϋπάλληλους.

Με τι στόχους πρέπει να δώσει τη μάχη το εργατικό κίνημα;

Η μάχη ενάντια στη νέα αντεργατική τομή δεν είναι μόνο κινηματική και συνδικαλιστική, αλλά και πολιτική, θεωρητική και αξιακή. Το εργατικό κίνημα χρειάζεται πλαίσιο αντικυβερνητικό και αντι-ΕΕ που θα αμφισβητεί τα «ιερά και όσια» του σημερινού συστήματος εκμετάλλευσης. Να μπουν επιθετικά τα ζητήματα από εργατική σκοπιά, δηλαδή η πάλη για μείωση του χρόνου εργασίας, για μόνιμη και σταθερή εργασία με δικαιώματα, η διεκδίκηση για αύξηση μισθών και συνολικά των αποδοχών και μείωση των κερδών του κεφαλαίου.

Ανέκδοτο το «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης»

Ανάγκη ένα κέντρο αγώνα ρήξης με τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό

Από την ΔΕΘ ο Α. Τσίπρας είχε εξαγγείλει το «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης». Πώς κρίνετε σήμερα την πολιτική της κυβέρνησης;

Το «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» συναγωνίζεται τα ανέκδοτα για το μετρό της πόλης. Αυτή η κυβέρνηση είναι εχθρική προς τον λαό και το μαζικό κίνημα και καμία σχέση δεν έχει με την Αριστερά. Επιχειρεί να περάσει τις πλέον αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις με έναν ιδιαίτερο, πιο επικίνδυνο, τρόπο χειρισμού των λαϊκών αντιδράσεων με τη θεωρία «ήπιας διαχείρισης» που θα προσπαθήσει και φέτος να

«πουλήσει» στη ΔΕΘ. Η ενίσχυση της αντίληψης περί «μη ύπαρξης εναλλακτικής» και καπιταλιστικού μονόδρομου μοναδικό στόχο έχει την παράλυση του μαχόμενου κόσμου και την απαξίωση της έννοιας της Αριστεράς.

Κι όμως οι αντιδράσεις του εργατικού κινήματος είναι τουλάχιστον υποτονικές μέχρι στιγμής. Τι φταίει και πως μπορεί να αλλάξει;

Είναι φανερό ότι, παρόλη τη φθορά που υπέστη η κυβέρνηση και τη διάλυση μιας σειράς αυταπατών σε τμήματα εργαζομένων και της κοινωνίας, δεν ανακόπηκε το πέρασμα των σοβαρών αντεργατικών μεταρρυθμίσεων και νόμων. Η απογοήτευση κυριαρχεί, ταυτόχρονα όμως με μια βουβή αγανάκτηση. Έχουμε πλήρη γνώση των συσχετισμών, ιδιαίτερα αρνητικών στο συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά και συνολικότερα. Ο κόσμος δεν κινητοποιείται αυτόματα λόγω της όξυνσης των προβλημάτων. Ο αγώνας για να μην περάσουν τα νέα αντεργατικά μέτρα και για την αντεπίθεση ενός νικηφόρου κινήματος εργατικών λαϊκών αναγκών αποτελεί κόμβο, που μπορεί και πρέπει να γίνει σημείο στροφής των εξελίξεων. Αξιοποιώντας την εμπειρία μας πρέπει το επόμενο διάστημα να κάνουμε μια τομή με έναν πιο μακρόχρονο σχεδιασμό στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, για τη συσπείρωση αγωνιστών μέσα σε χώρους δουλειάς ή κλάδους, με τη δημιουργία επιτροπών αγώνα, με τη συσπείρωση σε υπάρχοντα σωματεία ή και με τη συμβολή στη δημιουργία νέων συνδικαλιστικών συγκροτήσεων.

Η Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων στη Θεσσαλονίκη έχει μια πολύ σημαντική αγωνιστική διαδρομή, αλλά δεν έχει ξεπεράσει κάποια όρια. Τι σκέφτεστε για το μέλλον;

Η Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων ήταν σημείο αναφοράς σε όλες τις κινητοποιήσεις από το 2010, αποτέλεσε έναν τρίτο πόλο μέσα στους αγώνες ενάντια στα μνημόνια, υπολογίσιμο και από τη γραφειοκρατία και από το ΠΑΜΕ. Ξεπέρασε τα όρια μιας συνδικαλιστικής μόνο δράσης όταν στις 28 Οκτώβρη 2011, στην παρέλαση του Λαού, έγινε ο φορέας έκφρασης της λαϊκής οργής και θέλησης για ανατροπή τότε της κυβέρνησης Παπανδρέου. Ακολούθησε μετά το 2012 μια περίοδος κάμψης και πέρσι μέσα στη μάχη για το ασφαλιστικό ανασυστάθηκε με κινήσεις διεύρυνσης σε συλλογικότητες και πρωτοβουλίες αγώνα. Στόχος είναι ο μόνιμος συντονισμός που θα συμβάλει στη δημιουργία ενός κέντρου αγώνα, πέρα και έξω από τα όρια που ορίζουν τα αστικοποιημένα συνδικάτα σε όλα τα επίπεδα και βαθμίδες.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**